

ELŐFIZETŐINKHEZ.

Midőn hat hónap előtt szívünk' teljéből forrott esdeklésünket te-
vők lábaitokhoz, szép hölgyek, hogy bebocsássátok köreitekbe a ma-
gyar nyelvet, reményünk ha volt is bennetek, az olly félenk, olly zsenge
volt, mint a tavaszvirág' első bimbaja. Köszönet nektek, drága hölgyek,
hogy túlhaladta lelkességtok a legmerészebb reményeket is, köszönet
és áldás reátok, hogy kinyilni és teljében virágozni engedtetek a gyöngé
bimbót, szép kezeitek között majdmajd pompás növénynyé emelkedendőt.

A magyar nyelv nem szorult esengésre, nem arra, hogy szegény
árvaként kopogtasson aranyos ajtaitokon. Így szólának némellyek. Hi-
báznak ők. Mert sem törvény, sem diplomatikai állás, sem népnemzetí-
tés, sem szónoklat, sem semmi olly varázsszal nem bír nyelvünk iránt
melegséget élesztetni, mint épen Ti magatok, és csupán magatok Hun-
nia' lelkes leányai! Akarjátok, és Magyarország magyar lesz!

Mennyire felelt legyen meg szent hivatásának e lap, azt elítélni
az olvasó közönség' tiszte. Mi csak azt ohajtjuk, hogy irodalmi állásunk'
jelen fokához és tehetségünk' gyöngeségéhez mérjétek működésünk' ed-
digi eredményét.

Adtunk — nem tagadhatjuk — adtunk nektek sok középest, mert
irodalmunk' kivált novellistikai tára még eddig — kevés kivétellel —
csak középest adhat. De fiatal íróink elől sem akartuk am' elzárni a

pályát, mely lapjainkban számukra is tért engedett, mert mi is érez-
zük, tudjuk, minő nemes, mi hatalmas rugó tehetségeink' kifejtésére amaz
önző tudat, mikép gyöngéd kezek fogják forgatni munkáinkat, mikép
gyönyörű ajkak fognak helyeslést mosolyogni működéseinkre. És ime e
tekintetben is Ti tehettek legtöbbet hazaleányok; tőletek várjuk a mo-
solyt, tőletek a méltányt, tőletek a babért.

Nem mondhatja azonban senki, hogy ne igyekeztünk volna (tete-
mes áldozattal is) megszerezni lapunknak azon írókat is, kiknek neveik
csillagok gyanánt ragyognak a magyar irodalom' egén. E lelkesbeknek
némi jeles olvasmányt köszönhet és fog még köszönhetni a tisztelt kö-
zönség. Nevek, minő Czuczor, Jósika, Kisfaludy és Vöröš-
martyé, melyeket régóta tisztelni tanult a nemzet, tündöklenek ki néha
a szerénység' rejtőző palástja alatt fiatalabb jeleseink' szép koszorúja
közül, hogy alig van belletristikával bibelődő nevezetesb író, ki egy-
szersmind munkatársunk ne lenne.

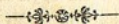
Mi lapunk' szellemét illeti, nem hiszszük, hogy legyen elfogulatlan
ember, ki el ne ismerje szándokunk' tisztaságát, czélunk' szentségét s
az eszközeink' választásában a czélszerűséget. Művelt lényekhez szólunk,
művelt lényekre kívánunk hatni, — engedjenek meg ellenzőink, ha durva
hangukat, gyalulatlant modorukat követni nem fogjuk.

Mi lapunk' külsejét illeti, e tekintetben ellenségeink is megvallják,
hogy többet tennünk alig lehete. Csak azt akarjuk észrevétni, hogy
ily rövid idő alatt hét csinos műmellékletet adánk előfizetőinknek. A
fametszetek — kivéve a legelső számainkhoz mellékelteket — csupa
eredeti rajzokat adának, úgy hogy a Honderű és Pesti Salon'
számai akkor is, midőn újdonságai már avultak lesznek, maradandó ér-
dekű köteteket fognak adhatni az előfizetők' könyv- és képtáraiba.

Mult félévbni kissé elkésétt előfizetőink' kedvéért a hat első szám'
kiadását tetemes költséggel bevégezni indultunk, míg mostani új előfi-
zetőinknek az egész mult félévi folyamat ingyen (míg tart) megkül-
deni ígértük.

Mindez, úgy hiszszük, eléggé bizonyítja, hogy nem nyereszkesdedi
vágy léptetett a pályára, melyen néhány oldalról nem csak gúnynyal
illetteténk, sőt áldozatainkért még ki is nevettünk. Hagyján! hadd ne-
vessen a jámbor pára, hadd gúnyolódjék, ha úgy tetszik, hadd jósolja
halálunkat: lapunk — úgy sejtjük — élni fog, és élni azon malasztos
kegy által, mely bölgyeink' lelkes szemeiből sugárzó rá eddigelő s fog
reméljük sugárzani ezentul.

E pár szót, ez új félévi folyam' küszöbén, már csak azért sem tartottuk fölöslegesnek elmondani, mert kedves kötelességünknek éreztük minden illő alkalmat megragadni, mely nekünk rést ajánl, nagyságokkal, szép olvasónéink, valamint önökkel, tisztelt előfizető urak, bár rövid időre is közvetlen társaloghatni. Isten mindnyájunkkal!

FÉRFISZÓ.

Beszélyke.

I.

180* évben, a legszelidebb s virágzóbb tavaszi estek' egyikén volt, hogy a p.....i akkor repülő hid' korláti közé zörgő robajjal hajtott be egy nehéz kocsi. Gyászszinü viaszos vászon leplei csaknem elzárák sejtett, de nem látható lakosítól az Isten' szabad levegőjét, mely az akkor még borzas műveletlenségben, de nem kevésbbé buja tenyészésben zöldelő liget' gyönyörű nyárfái fölött fűszeresen lebegett. A ligetben sétálni volt nép kandi szemekkel vette körül a soknemű sejtéseket ébresztő alkotványt. — Ki ülhetett abban? szenvedő beteg? de miért nem nyitatték hát meg zárt lakása az enyhe tavasz' gyógyító lehetőségek? vagy éppen halott, ki a földi élet' hullámain örök béke' álmaival cserélé föl? vagy talán élő halott, ki honából messze vitetik, hogy idegen kőfalak közt sorvadozzon, míg a jótékony halál ismét egyesíti hon-társai' rokon-szellemével, s részelteti mennyei szellemcsókjaiban a hű leánynak, ki Duna' vagy Tisza' zöld partjain, vagy az ősbérczek' zengő kastélyiban ájulva hagyatott, végetlen bú' martalékaul? — a sejtémenyes, agályos mormogás a nézők' ez utóbbi hitét jelenté, s eszükbe jutottak mindazon rémes mondák, miket nehéz idők' viharai közt élt nagyapák beszéltek a fekete kocsiról, s mély és sötét börtönük' ijedelmeiről, hosszú borongós őszesteken. S ezt annyival inkább, mert a kocsi' belsejéből olykor döbhentő lánczzürrenés hallatszott ki, s a katonakocsis mellett töltött fegyverű granátos ült; és mert ismerék a nem régi eseményeket.

Dörögve haladt a kocsi a rozsul kövezett utcán, s végre megállott a „Rózsa“ czimerű vendégház' udvarán. Megnyitak a barna kocsiügöngyök, s három alak lépett ki azok megől. Az első katonatiszt